

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: FRU WALTHERS RIDDERE

Citation: Nansen, Peter: "FRU WALTHERS RIDDERE", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 193. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-nansen03ny-shoot-workid64973/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

FRU WALTHERS RIDDERE

De sad fordybde i en høflig Konversation. De var mødtes tilfældig paa Eftermiddagsvisit -- som saa ofte -- hos den unge Enkefru Walther i Vimmelskafte: hun var gaaet en Tur, men ventedes straks hjem. Apotekeren sad i en stivrygget Stol, højtidelig og gul. Kaptejnen laa med Benene overkors i en Lærestol og legede med en Skildpaddes Skægkam. Volontøren sad i Sofaen og holdt hvert Øjeblik Haanden for Munden.

Midt imellem dem stod et Bord med en tændt Lampe.

De havde allesammen Overtøj ved Siden af sig og tog engang imellem deres Hat.

„Nu tror jeg, jeg vil gaa,“ sagde pludselig Volontøren uden at gøre Mine til at rejse sig.

„Hvad Vej skal De?“ spurgte Kaptejnen.

„Til Østerbro.“

„Saa tror jeg, jeg følger med. -- Apotekeren skal maaske ogsaa den Vej?“

„Nej. Jeg venter lidt endnu.“

„Ja, jeg kan forresten ogsaa ligesaa gærne vente.“

„Ja, saa vil jeg ogsaa vente. -- Vi har det jo i Grunden nok saa hyggeligt.“

Og de blev siddende, fortsættende deres høflige

og beherskede Konversation, skiftevis afleverende den nødvendige Replik.

Lidt efter ringede det i Entréen.

De tre Herrer rettede sig og så glade ud.

Der kom en net ældre Tjenestepige ind, alvorlig og sindig. De tre Herrer så spørgende paa hende.

„Det var *Berlingeren* ...“ sagde hun venligt og bød Apotekeren Bladet. Saa spurgte hun: „Fryser D'hr.?“

„Nej.“

„Jå, for ellers kunde jeg godt lægge lidt mere i.“

De tre Herrer var sunkne tilbage, og da Pigen var gaaet, begyndte de atter at underholde hinanden.

Efter en halv Times Forløb spurgte Kaptejnen, idet han tog sit Ur frem og puttede det i Lommen igen uden at se paa det: „De kunde vel ikke sige mig hvad Klokken præcist er?“

„Et Kvartér til ni.“

„Hvad mener D'hr.? Tror De, det kan nytte at vente?“

„Nej, man skulde vel snart se at komme hjem-efter.“

„Jå, saagu'.“

De rejste sig langsomt, en efter en. Da den sidste Kaptejnen, lige var kommen op og tog til sin Frakke, ringede det igen.

De tre Herrer lyttede, mens de lod, som om de trak Overfrakken paa. De var ikke færdige endnu, da Døren aabnedes og en ung fyldig Dame i Pels og med blaat Halvslør viste sig i Døren.

De tre Herrer lagde Frakkerne fra sig og bukkede smilende.

„Godaften, Godaften! Hvor smukt af Dem at vente. Har De ventet længe?“

Og den unge Dame rakte dem alle Haanden, sidst Kaptejnen. Han kunde derfor beholde den lidt længere og sagde næsten lystigt:

„Aldeles ikke, Frue! Vi har siddet og passiareet meget behageligt.“

Hun saå fornøjet rundt paa Herrerne og sagde:

„Ja tre saa elskværdige og livlige Mennesker maa kunne have det morsomt sammen.“

„De smigrer,“ sagde Apotekeren og gik rundt om hende. „Hvor De er smuk iaften.“

„Maa jeg skille Dem af med Pelsen,“ sagde Volontøren og lagde ivrigt Hænderne frem om Halsen paa hende.

„Nu skal jeg!“ sagde Kaptejnen og tog i en frygtelig Fart forskellige Smaapakker ud af Hænderne paa hende.

„Naa, Apoteker! De bestiller slet ingen Ting.“

„Jeg véd ikke, Frue, ... men man kan jo ikke komme til.“

„De kan give mig en Stol,“ sagde Fruen; hun stod nu, afført Overtøjet, i en stram sort Fløjskjole og rystede Armbaandene ned.

Apotekeren puffede Kaptejnens Stol hen bag hende. „Tak,“ sagde hun, idet hun lod sig dale, og saå baglæns op paa Kavaleren.

„Herrerne havde travlt, tror jeg, De skulde til at gaa?“

„Nej, det var blot Kaptejnen —!“

- - Kaptejnen bukkede for Fruen:

„Skal jeg gaa eller skal jeg blive? Jeg er vant til at lystre Ordre.“

Hun saå indtrængende paa ham og sagde i en rolig Verdensdame-Tone:

„De skal gøre, som De har mest Lyst til. Men De skal helst have Lyst til at blive.“

Kaptejnen lo højt. „Ja, saa bliver jeg.“ Og han satte sig i en Stol lige overfor Fruen.

„Har De husket Lotterisedlen, Hr. Brun?“ spurgte hun Volontøren, der sad og bladede i et Album.

„Jo Frue, værsgo.“

„Jeg skal sige Dem“ — sagde hun til de to andre Herrer — „Hr. Brun og jeg spiller sammen.“

„Og hvis De nu vinder, hvad vil De saa bruge Pengene til?“ spurgte Apotekeren.

„Det er min og Hr. Bruns Hemmelighed — ikke sandt, Hr. Brun?“

Hr. Brun smilede forstaaende og lykkeligt.

„Apoteker, tag en Stol og sæt Dem her ved Siden af mig; der er noget, jeg maa vise Dem.“

Apotekeren skyndte sig hen til hende og saa meget spændt ud.

„Se her, Apoteker“ — Fruen bøjede sig helt hen til ham, og idet hun tog Brystnaalen ud af sin Kjole, slog hun Kniplingskraven til Side og viste ham et Stykke af sin hvide Hals. „Ser De den lille røde Plet? Hvad kan det være?“

„Det er ingen Plet, Frue, det er en Prik.“

„Tror De ikke, det er røde Hunde?“

„Tillader De?“ — sagde Apotekeren og klemte med to Fingre paa det syge Sted.

„Av, Av!“

„Gør det ondt? Naa, jeg skal bringe Dem noget at pensle det med.“

Apotekeren blev ved at holde sine to Fingre paa Fruens Hals.

„Ja, saa er der ikke mere“ — sagde hun og lukkede Kraven sammen, saa Apotekeren maatte tage Fingrene til sig.

De to andre Herrer havde imens vekslet et Par venlige Repliker.

Pludselig var der noget, der kradsede og sprang opad Døren.

„Dér har vi bestemt Fruens elskværdige Børn“ — sagde Kaptejnen.

„Pirre og Mirre! Men Du gode Gud, Kaptejn, saa luk dog op for de stakkels Børn. De er naturligvis gruelig ulykkelige over at have maattet undvære deres Mo'r hele Dagen.“

Kaptejnen aabnede forsigtig Døren; i det samme sprang to vældige Hankatte ind over Ryggen paa hinanden og foer i ét Sæt op i Skødet paa Fruen.

„Pirre Mirre, Pirre Mirre, mine egne velsignede Unger . . . hvordan har I det saa? Har I længtes efter Jeres Mo'r? Var det stygt af hende at gaa fra Jer?“

Og Fruen lagde sit lyse Hoved ned mellem de to sorte Kattehoveder og nussede Dyrene, som knurrede og murrede af Fornøjelse over det bløde Leje ved Fruens Fløjelsbarm.

Og nu begyndte en lystig Leg, hvori de tre Herrer med Liv og Behændighed deltog.

Fruen havde dresseret de to Husdyr til hver fra sin Side at springe op paa et Menneske, saadan at de kom til at staa samtidig, en paa hver Skulder.

Apotekeren blev opfordret til at stille sig op som Øvelsesapparat.

„De er jo ikke bange for Katte?“ spurgte Fruen.

„Næ -- æh.“

„De véd, De skal bare staa ganske rolig og se fornøjet ud, saa kradser Pirre og Mirre ikke.“

„Nogle ualmindelig velopdragne Dyr“ — sagde Kaptejnen.

Apotekeren skød Skuldrene i Vejret for at dække Kinderne og smilede over hele Ansigtet.

„Allez-donc!“

Og i vildt Raseri foer Kattene løs paa Apoteker-
ren, hvis Smil holdt sig bravt.

„Kan De se“ -- sagde Fruen, da Kattene hvæ-
sende stod paa Skuldrene af ham -- „det gik jo let.
Kæl lidt for Dyrene; de er saa forpustede, de
Stakler.“

Derpaa holdtes der Prøve paa en ny Kunst. De
tre Herrer blev stillet op paa Rad, i et Par Alens
Afstand fra hinanden. Saa beordredes Pirre og Mir-
re op igen paa Apotekeren, og det gjaldt nu om at
faa dem til at voltigere fra den ene Herres Skulder
til den andens.

Fruen kommanderede; hun lo og hun skændte;
kneb Kattene i Halen, naar de ikke vilde springe,
og gjorde dem tilsidst rent afsindige. De jog om i
Luften, hoppede fra Møbel til Møbel og satte Klær
i alt, hvad der kom paa deres Vej.

Kaptejn'en lærrede omkap med Fruen, Apoteke-
ren var bleg og Volontøren stille.

Tilsidst sank hun træt og forpustet om i en
Lænestol, mens Kattene sad paa Spring foran
hende.

„I var rigtignok nogle søde flinke Misser“ --
sagde hun og kløede Kattene i Hovedet. „Nu skal
I ogsaa til Belønning faa Lov at sidde oppe hos
Mo'r.“ Og hun gjorde Plads ved Siden af sig.

Pirre og Mirre sprang op og lagde Snuderne ind
under Armene paa hende, mens hun kyssede dem
i Ørene.

De tre Herrer stod tavse og saå til. Pludselig
væltede hun Kattene ned, og idet hun puffede dem
ind under Bordet, sagde hun: „Se saa! Nu er det
nok! Læg Jer!“

„Var det saa ikke forfærdelig morsomt?“ spurgte
hun Herrerne.

Apotekeren viktede et Lommetørklæde om sin venstre Haand.

„De er vel ikke bleven revet, Apoteker?“

„Aa, Tak --- det er ikke noget at tale om.“

„Jo vist. De bløder jo. Kom lad mig.“ Og hun knyttede meget omhyggeligt en sirlig Knude paa Forbindingen.

Kaptejnen sad og nynnede. Volontøren havde gemt sig i et Hjørne. Under Bordet laa Pirre og Mirre og hvæsedde.

„Men Hr. Brun --- De er saa stille. Er De ikke i godt Humør?“

„Jo Frue. Jeg er meget fornøjet.“

„Mellemfornøjet!“ lo Kaptejnen. „Faar vi saa den Kop Te, kære Frue?“

„Aa ja! Apoteker --- vil De bede Karoline bringe Teen ind?“

Apotekeren gik højtideligt, med sin saarede Haand stukket ind foran paa Brystet.

--- Den gamle Pige satte Tebakken og en Glastallerken med Cakes paa Bordet.

Fruen serverede for Herrerne. Hun spurgte Kaptejnen, hvor meget Sukker han ønskede, og med sine Rosenfingre tog hun de hvide Stykker og lod dem falde i Teen. Hun huskede Apotekerens lille Passion, og hun hentede selv Kognakskaraffen til ham og blandede Tevandstoddyen.

Begge Herrerne lyste af velbehagelig Glæde; men Volontøren sad gnaven i sit Hjørne og stude-rede Albumer.

Fruen kom hen til ham med Tebakken.

„Skal jeg lave til for Dem?“

„Tak, jeg skai ikke have Te.“

„De vil maaske hellere have Kaffe?“

„Nej --- tusind Tak. Jeg skal hverken have Te eller Kaffe.“

„De er ikke elskværdig iaften, Hr. Brun.“

„Fordi jeg ikke vil have Te?“

„Ja netop. Men De *skal* nu drikke den Kop Te.“

Og Fruen stillede Bakken fra sig, lavede en Kop til og drak deraf, mens hun smilede ømt til Brun.

„Resten er til Dem“ — sagde hun og rakte ham Koppen. „Den er ikke min Ven, som afslaar en Drik, jeg har kredenset.“

Volontørens Ansigt klarede lidt op.

„De véd, at De ikke har bedre Ven end mig.“

Og han drak den hede Te i ét Drag, mens han saå hende ind i Øjnene.

De to andre Herrer var under dette sunkne sammen. Da Fruen vendte tilbage til dem, sad Kaptejnen og bed i sine Moustacher, mens Apotekeren virrede nervøst med Hovedet.

Der blev en Standsning i Samtalen. Apotekeren blev sat til at fodre Pirre og Mirre, og Kaptejnen kradsede med en Blyant Figurer paa Berlingske Tidende.

Da Kattene var mætte, satte de sig op hos Fruen og ræbede. Fruen selv gabede et Par Gange.

Konversationen gik mat.

I en Pause slog et Kukkerur elleve. Alle lyttede opmærksomt til og talte Siagene.

Saa rejste Fruen sig og sagde:

„Nu maa De ikke blive vred over, at jeg beder Dem gaa. Jeg er meget træt; jeg har været en hel Del i Luften idag.“

Herrerne rejste sig og tog Frakkerne paa.

Først sagde Volontøren Farvel.

„Jeg ser Dem vel snart igen, Hr. Brun?“

„Tak.“

Saa bukkede Apotekeren.

„Husker De det, De lovede mig til Halsen?“

„Jeg skal bringe det imorgen.“

Kaptejnen kysede Fruens Haand.

Hun lo og sagde:

„Ja, Dem behøver jeg ikke at bede om at komme igen.“

„Hvad mener De?“

„Jeg mener, at Kaptejnen er saa galant og elskværdig en Kavalér.“

Hun tog en Lampe og fulgte ud i Entréen.

„Gadedøren er vist aaben endnu. Farvel! Farvel!“

Og hun blev staaende med Lampen i den halvt-aabne Dør, mens de tre Herrer tungt og tavst gik ned ad Trappen. Først da de stod foran den aabne Gadedør, hørte de Døren deroppe smække i.

Paa Amagertorv blev de staaende i en Klump. De spurgte, som sædvanlig, hinanden, hvad Vej de skulde. De vilde gjerne følges, men det viste sig, hvad de hver Gang blev lige kede over, at deres Veje var absolut forskellige.

Volontøren skulde ad Købmagergade.

Apotekeren til Bredgade.

Kaptejnen til Kristianshavn.

De skiltes besværligt med høfligt „Tak for iaften.“

Med Hatten ned over Øjnene og Kraven op om Hovedet vandrede de langsomt hver i sin Retning i den mørke blæsende Vinteraften.

Men mindst et Par Gange vendte de sig om og raabte „Godnat!“

Kaptejnen standsede henne ved Højbro. Saa pludselig gjorde han omkring og næsten løb tilbage. Da han kom til Amagertorv, saå han to Herrer i Samtale udenfor Ranchs Vindue.

Den ene sagde: „Ja, det er saa kedeligt, naar ens Ur ikke gaar nøjagtigt. Saa Godnat igen, Apoteker.“

Og den anden sagde: „Ja, det er rart med det Ur her. Godnat Hr. Brun.“

— — — Kaptejnen blev staaende et Kvartér i Skyggen af et Hus. Saa gik han atter langsomt hen mod Højbro.

Apotekeren trippede afsted ned ad Østergade og fandt sig dér en billig Trøst.

Men Volontør Brun tilbragte en kold og pinefuld Nattevagt i Vimmelskaftet —

— mens Enkefru Walther sov sødeligt mellem Pirre og Mirre.

FRU BEATE

EN NOVELLISTISK FORSTUDIE TIL JUDITHS ÆGTESKAB
FRAGMENT (1896).

I

Fru Beate laa i Sengen og spiste Frokost. Hun havde, som saa ofte, ikke haft det videre godt om Morgen, da hun vaagnede ved, at hendes Mand stod op. Hun var derfor bleven liggende, havde næppe nok haft Kræfter til at arbejde sig gennem Bladene, havde forsøgt at sove Trætheden bort, men var bleven plaget af Foraarsolen, hvis Varme brændte gennem de nedtrukne Gardiner; havde nu Hovedpine og en ilde Smag i Munden, der ødelagde hende Nydelsen af Frokosten.

Fru Beate var 25 Aar og smuk. Havde været smukkere. Men i Sengen tog hun sig altid ud. I Sengen blomstrede hun, som de fleste Kvinder: hendes Kinder fik Rødmen, barnlig Skærhed og Friskhed, selv naar hun, som i Dag, var syg. Hun havde, inden Frokost, gjort et omhyggeligt Toilette, bistaet af sin Stuepige: havde poleret sine spidse Negle lyserøde og var bleven iført fin Natkjole med mange Kniplinger.

— — — „De kan godt tage det altsammen ud“
— hun satte Kaffekoppen halvtømt fra sig og sank med et mat og forpint Udtryk tilbage i Puderne.

Stuepigen stod lidt og saå paa hende, saa sagde hun: